

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Francisci Toleti S. R. E. Cardinalis Summa Casuum
Conscientiæ, Sive De Instructione Sacerdotum Lib. VII**

**Toledo, Francisco de
Coloniæ Agrippinæ**

18. De obligatione communionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40916

nisi pœniteant, & sit nota pœnitentia, vt notum est crimen: ita prohibetur de consecr. distinct. 2. cap. pro dilectione: quamuis occultè possit eis dari Eucharistia, post pœnitentiam fecerunt, sed non publicè. Occultis verò peccatoribus, si in publico petant, danda est eis Eucharistia, vt habet S. Thom. 3. p. q. 80. art. 6. exemplo Domini, qui suum corpus Iudæ occulto peccatori non negauit coram alijs: at verò, si in occulto petant, communis est sententia, quòd debet eis negari. Ita tenet Alexan. 4. p. q. 49. mem. 1. & Duran. dist. 9. q. 5. S. Thom. dist. 9. art. 5. quæst. 1. & licet aliqui aliter sentiant, securior est opinio communis.

Septimò, peccat etiam minister, si sua culpabili negligentia infirmus decedit è vita sine communione: vbi abusus quorundam est reprehendendus, qui infirmo satis esse putant, si ei corpus Domini ostendatur adorandum: in quo errant; debent enim manducandum dare, nisi causa legitima excuset; vt, quia vomitus timeretur, aut deglutire non potest: semper enim sacramentum disposito dat gradum gratiæ ex opere operato, citra deuotionem receptionis, quo priuatur, qui realiter sacramentum non accipit.

De obligatione communionis.

CAPVT XVIII.

Præceptum hoc communionis obligat sub peccato mortali: habetur autem hoc præceptum cap. omnis vtriusque sexus, de pœnit. & remiss. Obligat autem semel in anno, & in die Paschæ, nisi Confessarius aliter expedire iudicauerit. Per diem Paschæ, declarauit Eugenius in bulla, cuius meminit Syluest. Eucharistia 3. §. 15. à die Iouis Sancti in diem octauum post Pascha. Iam consuetudo obrinet ferè vbique, vt incipiat à die Palmarum, & in aliquibus locis per totam Quadragesimam. Aduertendum tamen, hoc præceptum in duobus differre, à præcepto confessionis. Primum est, quòd hoc communionis præceptum debet statuto tempore impleri, adeo quòd, si quis sæpè intra annum communicet, tenetur tamen communicare in die Paschæ ad sensum expositum: at verò, qui semel in anno confitetur quocumq; anni tempore, nò amplius illo anno tenetur cõfiteri, nisi postea morra

liter

liter peccet, & velit communicari. Tunc ratione communionis præmittenda est confessio. In hoc omnes conveniunt.

Alterum est, qui tempore statuto non communicat, peccat quidem, sed iam non tenetur communicare pro illo anno, sicut, qui non audivit sacrum in die Dominico, non tenetur audire die lunæ; neque, qui solvit diem ieiunii ex præcepto, tenetur alio die ieiunare; sed peccat, nisi iusta excusetur causa. Ita dicit Anton. par. 2. tit. 9. § 3. & Sylvest. verbo Eucharistia 3. § 13. Tabien. verbo communicare, §. 7. Medina qu. de confessione. Soto 4. dist. 18. q. 1. art. 4. quamvis Navar. cap. 21. sum. num. 46. contrarium teneat. At verò, qui non est confessus toto vno anno, semper obligatus manet confiteri; & peccat de nouo, quoties occurrit commoda confitendi occasio. Ita habent Soto, & Medina locis citatis: licet Sylue. loco citato, & An. o. 3. tit. 14. c. 19. § 3. teneant idem esse de confessione dicendum; sed contrarium est probabilius, ut alias probauimus, 3. p. q. 80. art. 11. At verò præter hoc tempus, est aliud etiam obligans, puta, in infirmitate, quando timetur probabiliter mors, qui dicitur mortis articulus: tunc enim obligatur communicare, ut habetur, 26. q. 6. de ijs, ex Concilio Nicen. ubi dicitur, legem antiquam esse, communicare in mortis articulo, & ita habet consuetudo Ecclesiæ, quamvis Palud. d. 9. quæst. 1. dicat, si pauper ante communicauit, non obligari sub mortali, iterum communicare; & probabile hoc est.

De frequentia communicandi.

CAPVT XIX.

PLura dixit de hac materia super 3. p. S. Thom. q. 80. art. 11. At verò, corum breuis resolutio in aliquibus his conclusionibus consistit.

Prima, nullus de præcepto, & sub mortali tenetur communicare, ultra tempus prædictum in capite præcedenti. Olim quidem frequentior præcipiebatur communicatio, præsertim in anno, ut habetur de consecr. d. 2. c. & si non frequentius, in Paschate, Pentecoste, & Natali; at modo præceptum est, semel in anno, prædicto tempore communicandi.

Secunda, laudabilis, & multum utilis est communitio frequentior, & magis assidua.

Hoc